

Bayer Zsolt: Elegünk van Manfred Weberb?l

2022 július 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

És ehhez sem vagytok méltók.

Manfred Webernek elege van. Neki speciel abból van elege, hogy – miként állítja – „Orbán Viktortól függünk”.

Az a helyzet, hogy sok mindenkinek van elege manapság sok mindenb?l.

Nekünk például elegünk van Manfred Weberb?l. De nagyon. Elegünk van ebb?l a gyáva, elvtelen senkib?l, aki az Európai Néppárt vezet?jeként befejezte a nagy m?vet, és a konzervatív-keresztény néppártból egy semmilyen pártot csinált, amelyet nagyítóval sem lehet immár megkülönböztetni akármelyik európai széls?balos, anarchista, neoakármilyen vagy éppen szocdem párttól – nem mintha az európai szociáldemokraták még lennének egyáltalán valamilyenek.

Helmut Schmidt világa odavan, Helmut Kohl világa odavan. S ami lett helyettük, az a nagy romlás.

Van egy mém, két képb?l áll, az egyiken egy „kétszáz évvel ezel?tti kutya” látható, a másikon egy mai. A kétszáz évvel ezel?tti kutya alá ez van írva „Elkergettem egyedül egy farkasfalkát, aztán megettem a rókát, ami a tyúkjaidat tizedelte.” A mai kutya alá pedig ez: „Ma rossz tápot adtál nekem, amit?l fáj a pocakom és megy a hasam.”

Pontosan ez a helyzet, csak alig húsz év alatt jutottunk el a hasfájós kis Weberig.

Szóval elegünk van Weber elvtársból. A semmilyenségéb?l, a kártékonyságából, a hazugságaiból, az aljasságából. És elegünk van az ugyanilyen Európából, az ugyanilyen Nyugatból. Elegünk van az önsorsrontásból és a feneketlen ostobaságból.

Elegünk van az Egyesült Államokból, elegünk az elnökükb?l, akinek kis cetlikre kell felírni, hogy „ülj le”, „köszönj”, „beszélj röviden”, de hiába írják fel neki, mert így is eltéved a kertben, állandóan kezet fog a láthatatlan emberrel, nyilvánosan szellent és hülyeségeket beszél.

Elegünk van abból, hogy Ukrajna azért fontos neki, mert családi üzletként kezeli, elegünk van a debil kölykéb?l, aki ukrán prostikkal töltötte az idejét Kijevben, majd szánalmas légyottjait filmre vette, feltöltötte a világhálóra, s amikor az egésszel lebukott, mert a laptopját ottfelejtette egy autószerel? m?helyben, akkor mindent letagadtak.

Elegünk van Ukrajnából is.

Hiába támadták meg ?ket, és hiába tudjuk éppen mi, magyarok a legjobban, milyen az, amikor az oroszok megtámadnak (’48, ’56, akkor hol volt a Nyugat?!), most teljesen más a helyzet. Ép ésszel az ukrán államot lehetetlen szeretni és lehetetlen tisztelni.

Ukrajna egy maffiaállam, egy rakás korrupt politikussal, egy rakás gátlástalan oligarchával, egy rakás büdös nácival, egy rakás soviniszta s…fejjel és egy közepes tehetség? ripaccsal, aki éppen elnököt játszik, miközben az Egyesült Államok pénzelte véres és kegyetlen és undorító forradalmuk óta szakmányban lehetetlenítenek el minden nemzeti kisebbséget, halállistákat írogatnak, betiltják egy rendelettel az ellenzéki pártokat, a másként gondolkodókat fenyegetik és elkergetik az országból, a magyarokat szintúgy, az oroszokat pedig igenis ölték, a legbestiálisabb, legbrutálisabb módon.

És most csodálkoznak.

És követel?znek, és tovább fenyeget?znek, és teljesen világos ma már, hogy úgy gondolják, pusztuljon velük az egész világ, ha kell.

Elegünk van abból, hogy a Nyugat ehhez nyálfolyatva asszisztál. Az a Nyugat, amelyik mindenkit kioktat európaiságból, demokráciából, elfogadásból, tiszteletb?l, ma bármit megígér Ukrajnának – pusztán azért, mert szemet vetett az ukrán term?földre és minden egyéb természeti kincsre, másfel?l azt gondolja, most végre le tud számolni Oroszországgal, megint odatehet az oroszok élére egy Jelcin-féle alkoholista nyomorultat, és elkezdheti ismét gátlás nélkül, üveggyöngyökért elrabolni az orosz energiahordozókat és egyéb ásványi kincseket, nem

beszélve a hatalmas orosz piac meghódításáról.

Ez mozgatja a Nyugatot, és ennyi a Nyugat összes elve, összes tisztessége.

Ebb?l nekünk elegünk van. Ebb?l nekünk van elegünk.

Elegünk van a háborúból.

Mert a háború tönkretesz mindent és mindenkit, tönkreteszi tizenkét évnyi er?feszítéseinket és eredményeinket, és nem Putyin, hanem a háború és a Nyugat romlottsága, esztelensége számolja fel a nyugati életformát.

Amúgy elegünk van a Nyugat életformájából is, mert a Nyugat a szabadságból is, a jólétb?l is, az egyenl?ségb?l is, a demokráciából is közröhejt és elviselhetetlenséget farigcsált, Madách Tragédiája éppen err?l szól, igen, ha elég ideje van rá, akkor az ember mindenb?l, a legnemesebb?l, a legcsodálatosabból is pöcegödröt és elmebajt fog csinálni, homousion vagy homoiusion – most megint ez van, ma naponta kell új bet?t beleszuszakolni az LMBTQ-?rületbe, miközben újabb és újabb névmásokat kell b?nösnek nyilvánítani, nehogy valaki megsért?djön, és a magát kis, kék, n?stény rinocérosznak képzel? elmebeteget rosszul szólítsuk meg.

Pedig nyilvánvaló a helyes megszólítás: „Gyere szépen, levesszük a kényszerzubbonyt egy kicsit, és kimegyünk a kertbe sétálni.”

Ma egyszerre éljük a római, a londoni és a falanszter színt.

És ebb?l is elegünk van.

Elegünk van a Nyugat önimádatából, a semmire büszkeségéb?l, a kioktatásaiból, elegünk van az „éveire mester” ürességéb?l és nagypofájúságából. (Szegény József Attilánk, igaztalanul mondta ezt Babitsunkra, be is látta utóbb, és a Magad emészt?ben bocsánatot is kért. Mi jogosan mondjuk, és nem fogunk bocsánatot kérni.)

Olvassunk Verlaine-t:

A romlás vagyok, a hanyatlásvégi Róma: / jönnek a sz?ke és roppant barbárhadak / s a Birodalom únt akrosztikont farag / s stílusát bágyadó alkonyat aranyozza. / A lélek émelyeg, árvasága kínozza. / Mondják, hogy messze nagy háborúk zajlanak. / Óh, hogy a lassú szív s a gyenge akarat / nem tud már s nem akar kigyúladni pirosra! / Hogy nem tud, nem akar meghalni egy kicsit! / Ah, nincs több bor? Bathylle, tréfáid mind kifogynak? / Ah, serleg s tál üres! Nincs értelme a szónak! / Csak egy kis csacska vers maradt: t?zbe vetik; / csak egy rabszolga, ki járja a maga útját; / csak a nagy, lever?, oktalan szomorúság!

Legalább az érzés, az érzés még ismer?s? Ebb?l is elegünk van. Elegünk van a Gutenberg-galaxis felszámolásából, elegünk van abból, hogy „szép a rút, és rút a szép”. Elegünk van ebb?l a világból.

Mert mi még tudjuk: lehetne másképpen is. Mi negyven évig vártunk, mi negyven évig akartuk azt, ami Nyugaton volt. Mi tudjuk, milyen volt a hatvanas, hetvenes, nyolcvanas évek Nyugatja, mi tudjuk, hogy lehetne ez win-win szituáció is, mi tudjuk, hogy ennek nem kell szükségképpen így lennie, mi tudjuk, hogy a ti eszetek ment el, és nem a miénk.

Feladtatok mindent.

Feladtátok a vallási identitásotokat, feladtátok a nemzeti identitásotokat, most adjátok fel az utolsót, a szánalmas, nyomorult nemi identitásotokat is, és amikor végeztek, a „semmi ágán” ülne szívetek – ha lenne szívetek. De az sincsen már. Se szívetek, se lelketek. A genitáliáitok maradtak, azt meg állandóan meg akarjátok változtatni, le akarjátok cserélni.

Ugyanis azt képzelitek, ti vagytok az Isten. Hát nem vagytok. Nemhogy istenek, emberek is alig. Ugyanis nem maradt nektek már „emberhez méltó gondotok” sem.

Megvesztetek, mint kutya a jódolgában. Pont úgy.

Vágyaitok földszintesebbek a ganajtúró vágyainál, eszméitekb?l pedig nem maradt semmi, csak a beteg és ostoba

„én”.

Tudtok még olvasni?

Olvassatok Kosztolányit:

Az önimádat büszke hever?jén / fekszem nyugodtan s paplanomra sárgán / hull éji villany, nappali ver?fény. / Füst és kávé között henyélek, / mivel a dolgom, végzetem csak annyi, / hogy élek. / Csak annyit érünk, amennyit magunkba, / mit nékem a hazugság glóriája, / a munka. / Mit a csaló próféták csácsogása, / nem alkuszom én semmiféle rúttal, / se a labdákért ordító tömeggel, / se számarányokkal, se Hollywood-dal. / T?lem locsoghat megváltó igéket / s unalmas ?rültségeket az ép ész, / nem az enyém a század rongy bohóca, / se a felh?kbe zörg?, bamba gépész. / Nem kell hatalmasoknak úri konca / s a millióktól olcsó-ócska kegy. / Azt hirdetem, barátim, sok a kett?, / de több az egy. / Recsegjen a múlt s a bárgyú jöv? is, / nekem magasabb kincset kell megónom. / Uralkodom t?zhányó kráterén is, / még áll a trónom. / Én önmagamat önmagammal / mérem. / Szavam, ha hull, tömör aranyból / érem. / Mindegyiken képmásom, mint királyé / s a peremén / a g?gös írás: / én.

És ehhez sem vagytok méltók.

Elegünk van...

Borítókép: Manfred Weber az Európai Néppárt vezet?je (Fotó: Europress/AFP/Sem van der Wal)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló